

exekučního titulu podle § 1 čís. 18 exek. ř. teprve tehdy, až námitky proti ní byly pravoplatně odmítnuty — a teprve od této doby počala běžeti čtrnáctidenní lhůta v § 575 třetí odstavec c. ř. s. stanovená. Ustanovení posléz uvedené lze vykládati jen v ten smysl, že exekuční titul pozbývá po uplynutí lhůty platnosti jen, když oprávněná strana ve lhůtě o exekuci nežádala, ač tak učiniti mohla (rozh. čís. 1988 a 10.252 sb. n. s.). Stěžovatel brojí konečně proti názoru nejvyššího soudu projevěnému v rozhodnutí čís. 10.655 sb. n. s., při čemž poukazuje na odchýlná rozhodnutí čís. 6076 a 6634 téže sbírky. Než nejvyšší soud neshledává důvodu odchýliti se od právního názoru vysloveného v rozhodnutí čís. 10.655 sb. n. s., že nelze hmotněprávní námitku, »že byt podléhá zákonu o ochraně nájemníků« ani rekursem ani žalobou vznésti teprve v exekučním řízení, nebyly-li proti soudní výpovědi podány námitky. V příčině bližšího odůvodnění odkazuje se stěžovatel na důvody dotčeného rozhodnutí; rozhodnou jest tu úvaha, že ustanovení zákona o ochraně nájemníků chrání nájemníka, pokud ochrany užití chce a ji potřebuje, ale nebrání mu, by se ochrany, které již požívá, nevzdal pro určitý již nastavší případ a nezavázal se k vyklizení, a že tudíž není závady ani s hlediska § 7 odst. (2) zák. o ochr. náj., by se nájemce nevzdal ochrany pro nastavší již případ výpovědi tím, že se vzdá námitek, ať již to učiní výslovně nebo mlčky tím, že námitky nepodá. Pokud stěžovatel poukazuje na to, že prý důvody rozhodnutí čís. 10.655 se na tento případ nehodí proto, že on proti mimosoudní výpovědi námitky podal — přehlíží, že jeho námitky podané u nepřislušného soudu byly odmítnuty — a že proto jest je posuzovati, jakoby nebyly podány vůbec, takže je nerozhodno, zda v odmítnutých námitkách dovolával se ochrany nájemců.

Čís. 12827.

Ustanovení § 1 odst. (2) zákona ze dne 21. prosince 1932, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1933, podle něhož nemohou býti v žádném případě zcizeny nemovité věci za cenu nižší než za dvě třetiny odhadní ceny, nelze použítí při o p ě t n ě dražbě, byla-li p r v n í (původní) dražba provedena již před účinností řečeného zákona, před 5. lednem 1933.

(Rozh. ze dne 21. září 1933, R I 876/33.)

Exekuční dražba nemovitosti vl. č. 183 byla nařízena na 23. září 1931 a téhož dne též konána. Odhadní cenu nemovitosti k opětné dražbě, jež měla býti konána dne 14. června 1933, stanovil s o u d p r v ě s t o l i c e na 100.550 Kč a nejnižší podání na 67.034 Kč, maje za to, že se zákon ze dne 21. prosince 1932, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1933 vztahuje i na opětné dražby. R e k u r s n í s o u d k rekursu vymáhajícího věřitele stanovil nejnižší podání na 50.275 Kč.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

V této exekuční věci byla dražba nemovitosti vl. č. 183 nařízena na 23. září 1931 a téhož dne též konána. Nemovitost byla Josefu M-ovi pravoplatně přiklepnuta za nejvyšší podání 74.000 Kč. Zákon ze dne 21. prosince 1932 sb. z. a n. č. 1 z r. 1933, kterýž nabyt účinnosti dne 5. ledna 1933, ustanovuje (§ 9), že ustanovení tohoto zákona platí i na exekuční řízení, ve kterých před počátkem jeho účinnosti nebyla dosud dražba vykonána. V souzeném případě byla, jak podotknuto, dražba dne 23. září 1931 a tudíž již dávno před účinností zák. č. 1/1933 provedena, pročež tento zákon se exekučního řízení, o němž jde, vůbec nedotýká a pro opětnou dražbu platí předpis § 154 třetí odstavec ex. ř., podle něhož nejmenší podání při opětné dražbě činí polovici odhadní ceny nemovitosti. Že zákon čís. 1/1933 v ustanovení § 9 neměl na mysli opětné dražby, plyne jednak z doslovného znění, jednak z úvahy, že podle § 154 (3) ex. ř., jenž v tomto směru novým zákonem nebyl dotknut, opětnou dražbu jest prováděti za přiměřeného použití všech předpisů pro první dražbu platných a nanejvýš též na podkladě dražebních podmínek pro první dražbu stanovených. Odpadá tedy nutnost se zabývatí další otázkou, platí-li v případech, v nichž dražba (první dražba) nebyla před 5. lednem 1933 vykonána a došlo pak k opětné dražbě po účinnosti zákona čís. 1/1933, dosavadní předpis § 154 odst. 3 poslední věta ex. ř. či nový předpis § 1 odst. (2) zák. č. 1/1933, že totiž nemovité věci nemohou býti v exekuci v žádném případě zcizeny za cenu nižší než dvě třetiny odhadní ceny.

Čís. 12828.

Oprávněný podnikatel staveb jest oprávněn převzítí smlouvou provedení stavby. Nedal-li provéstí stavbu osobou oprávněnou ke stavitelské živnosti, nestala se platně ujednaná stavební smlouva nicotnou.

(Rozh. ze dne 21. září 1933, Rv I 127/32.)

Ve sporu o zaplacení za provedené stavební práce nevyhověl Nejvyšší soud žalobcovu dovolání. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Žalovaní namítali v prvé stolici nicotnost stavební smlouvy mezi stranami podle § 879 obč. zák. tvrdíce, že žalobce je jen podnikatelem staveb, ne však koncesovaným stavitelem nebo zednickým mistrem, takže nebyl k provádění stavby oprávněn. Prvý soud se námitkou obíral, neshledal ji však odůvodněnou. Žalovaní v odvolání poukazovali výslovně na nicotnost stavební smlouvy. Odvolací soud se však námitkou tou neobíral, ač především měl rozřešiti otázku nicotnosti smlouvy.